

Mina råd vid val av kamerautrustning (Utrustningstips)

Tyvärr medger inte min tid att svara på frågor via mail eller telefon. Vill du veta mera är du välkommen på någon av mina fotokurser.

Kamerahuset

De senaste årens utveckling har gjort att det idag finns riktigt bra digitala kamerahus. Jag tänker först och främst på Canons proffsmodeller EOS 1Ds Mk3 (21,1 megapixel), 1D Mk4 (16,1 megapixel) och Nikon D3s (12,2 megapixel), Nikon D3X(24,5 megapixel) samt "Kungen" Hasselblads H4D (40-50-60 megapixel). De senaste tillskotten, Canon 1Dx (18,1 megapixel), Nikon D4 (16,2 megapixel) och Pentax 645D (40 megapixel), kommer också säkert att uppskattas av många naturfotografer. Dessa dyra och robusta kameror har stora tydliga sökare och stora sensorer som ger mycket fina bilder. Canon 5D MKIII, Nikon D800 och Sony A 900 är s.k. "fullformatskameror" (sensorstorlek 24x36 mm). Dessa kameror har sensorer som är mycket bra och ger bilder i proffsklass, men kamerahuset hör hemma i amatorklassen. Man får vad man betalar för.

Kamerahus med små sensorer, de så kallade APS-C formatet. Canon 14,8x22,2 och Nikon 15,6x23,7 mm kan inte leverera lika bra bildfiler som kameror med större sensorer, om tekniken i övrigt är lika. Storleken har betydelse, det bara är så. Därmed inte sagt att dessa kameror med sina små sensorer är dåliga. De levererar oftast bildfiler i en kvalitet som gott och väl räcker för de flestas behov. Ett större problem är sökARBILDEN. Är sensorn liten så blir också sökARBILDEN liten, vilket gör det svårare att komponera bilden. Det blir lite som att fotografera i blindo. Alla som har tittat i en Hasselbladare vet att man inte behöver en display på baksidan av kameran för att se hur bilden blev, för det såg man i sökaren innan man tryckte av. Skärpedjupet påverkas också av formatet. Med en stor sensor ökar möjligheten att frilägga ett motiv med hjälp av kort skärpedjup vilket ofta är en stor fördel. Vid makrofotografering är det tvärt om. Då är det ofta en fördel med det större skärpedjupet som den lilla sensorn ger. Samma sak gäller vid fotografering med långa brännvidder då man där har nytta av den brännviddsförlängning (jämfört med 35 mm formatet) som den lilla sensorn ger.

Om du står i begrepp att köpa en ny kamerautrustning bör du fundera över vilka företag som kommer att finnas kvar i framtiden. Kyocera (Contax) har lagt ner sin kameratillverkning. Hasselblad räddades i sista stund av ett stort kapitallinskott och tvingades gå samman med Imacon, som tillverkar bakstycken till mellanformatskameror. Sensorerna köps bl.a. från Kodak. Hasselblad ägs idag av det japanska handelshuset Shiro och styrs från Danmark av Imacon. Konica och Minolta slog sig ihop för att bli större och starkare men det hjälpte inte, Sony tog över. Leica samarbetar med Panasonic. Pentax samarbetar med Samsung. Phase One har köpt aktiemajoriteten i Mamiya. Det tror jag är slutet för Mamiya som kameramärke. Framtidens Mamiyakameror kommer att heta Phase One och med stor sannolikhet kommer gamla Mamiyaobjektiv att passa på dessa kamerahus. Fuji och Olympus tillverkar sina egna sensorer, men är deras något udda sensorer något för framtiden? Kodak har lagt ner sin digitala systemkameratillverkning (kamerorna höll inte måttet) men har varit stora när det gäller att tillverka sensorer. Nu har Kodak tvingats sälja den lönsamma sensortillverkningen till Platinum Equity för att undvika konkurs.

Sigma använder sig av en sensor från Foveon, numera uppköpt av Sigma, där varje pixel är känslig för alla tre färgerna. Denna sensor skiljer sig markant från alla andra typer av sensorer. Den stora fördelen med Foveonsensorn är att den ger mycket rena och naturliga färger och i praktiken hög upplösning. Sigma hävdar att man kan multiplicera antalet pixlar med tre, när man jämför deras sensor med andras. Detta är att ta i, sanningen är nog närmare två än tre gånger men det är mycket redan det. Att inte Foveonsensorn har blivit en större framgång för Sigma tror jag beror på att den inte klarar höga ISO-tal så bra som CMOS-sensorn gör. För den som har macrofotografering som största intresse, är nog Sigmas nya kamera SD1 tillsammans med något av Sigmas utmärkta macroobjektiv den mest optimala kombinationen.

Objektivet

Objektivets kvalitet är av största betydelse för bildresultatet. Därför kan jag aldrig rekommendera köp av något annat än objektiv som ger ett förstklassigt bildresultat. Om ekonomin inte tillåter köp av flera proffszoomar eller ett ännu större antal fasta gluggar, köp då ett bra objektiv och nöj dig med det. Du blir inte bättre fotograf för att du bär omkring på många objektiv. Det ger dig större möjligheter, det är sant. Men sant är också att du blir orörligare, fortare trött och får ett mer splittrat bildseende. Lägg hellre pengarna på ett bra stativ.

Val av brännvidd. Fundera över vad du vill fotografera, vad som är dina favoritmotiv och välj objektiv därefter. Själv fotograferade jag under många år med bara två objektiv, ett 300/2,8 och ett 28/2,8 plus en 1,4 och en 2 gångers konverter. Det fungerade utmärkt. För att få ännu bättre fågelbilder sålde jag mitt 300/2,8 och köpte ett nytt 500/4,0 med bildstabilisator. Det är ingen tvekan om att det nya teleobjektivet är bättre för fågelfotografering. I andra sammanhang är det för långt eller för ljussvagt. Nu har jag återigen ett 300/2,8 med bildstabilisator i min ägo. Det utgör tillsammans med mina vidvinkelobjektiv 14/2,8II och 24/1,4II, min grundutrustning. När jag bara skall ut och fotografera fåglar byter jag ut 300/2,8 IS mot 500/4,0 IS. Undantaget är när jag planerar ta flyktbilder, då är oftast 300/2,8 IS att föredra.

- Tro inte att du får ett likvärdigt resultat om du avstår från det ljusstarka objektivet till förmån för ett ljussvagare objektiv bara genom att skruva upp sensorkänslighet. Med ett ljusstarkt objektiv har man möjlighet att få ett kortare skärpedjup vilket ofta är det som gör att vissa bilder bättre än andra.

- Om du tar mycket motljusbilder bör du välja objektiv med ett fåtal små linser. Sådana objektiv ger lite eller inga oönskade reflexer i bilden, d.v.s. motsatsen till ljusstarka zoomar. Denna gamla sanning gäller inte fullt ut längre. För 2007 kom Canon och Nikon ut med nya zoomar (Canon 16-35/2,8 II och Nikon 24-70/2,8) som har betydligt bättre motljusegenskaper än sina föregångare. Flera nyutkomna objektiv från Canon och Nikon har riktigt bra motljusegenskaper p.g.a. ny förbättrad antireflexbehandling.

Objektivtester

Det finns många ställen i världen som testar objektiv enl. MTF-metoden (Modulation Transfer Function). Vad som vid första anblicken kan tyckas konstigt är att resultaten skiljer sig åt.

Så här är det. De resultat som presenteras är en sammanvägning av ett stort antal MTF-kurvor, där varje testställe gör sin egen bedömning av hur mycket de olika

kurvorna skall påverka slutbetyget. En del ställen lägger mycket stor vikt vid vad objektivet presterar på bländare åtta. Andra ställen tar en förhållandevis stor hänsyn till vad objektivet presterar på bländare fyra och på full öppning. En annan sak är att en del MTF-tester inte är gjorda rent fysiskt, de är bara datorberäknade. Naturligtvis kan sådana datorberäknade MTF-tester bli fel, men det kan också de tester bli som är fysiskt gjorda. Det enskilda objektivet som testas kan vara ett måndagsexemplar även om detta är ovanligt.

Som om detta inte var nog har ett nytt problem dykt upp. Digitalkamerans sensor är mycket tunnare och har högre upplösning än filmen vilket gör att fokus måste ställas in noggrannare. Kamerafabrikanterna har tyvärr inte uppmärksammat detta problem i tid. Många fotografer har därför tvingats att skicka in både objektiv och kamerahus för kalibrering för att få skarpa bilder. Numera finns det kameror som man själv kan kalibrera så att de passar objektiv med olika fokus. Men tro inte att problemet är borta för att du köper en av dessa kameror. Om du kalibrerar kamerahuset för att fokusera rätt med normalzoomen i vidvinkelläget är det inget som säger att det fokuserar rätt i teleläget. Det kan också vara så illa att det fokuserar rätt i vidvinkelläget på 3 meters avstånd men inte på 50 cm. Om du har ett stillastående motiv, kameran på stativ och dessutom Live View, rekommenderar jag att du använder denna funktion. För då kan du vara säker på att skärpan sitter där den ska.

Många fototidningar har mer eller mindre regelbundet objektivtester. En del tar förutom skärpan också upp objektivets vinjettering, distorsion, motljusegenskaper och mekaniska utformning. Enligt min mening har objektivtillverkarna skärpt till sig när det gäller skärpan. Dom vet att många fotointresserade läser tester och jämför vad de olika objektiverna har fått för betyg. Vad som däremot inte alltid framgår i objektivtesterna är t.ex. hur runt håll objektivets bländarlameller ger, vilket påverkar den del av bilden som ligger i oskärpa. Ett runt håll ger finare oskärpa (bokeh) än ett kantigt. Objektivets mekaniska konstruktion är också viktig om man skulle råka tappa det. Ytterligare en sak är att många autofokusobjektiv är förvånansvärt otäta. Denna otäthet gör att både skräp och luftföroreningar fastnar på linserna inne i objektivet vilket givetvis påverkar bildresultatet negativt. Man behöver bara titta genom ett par smutsiga glasögon och jämföra med ett par rena för att förstå det.

Mitt råd är att läsa objektivtesterna kritiskt och var medveten om att ett betyg i en objektivtest inte är hela sanningen. I undantagsfall kan det vara helt missvisande, men oftast ger det en bra indikation på hur bra eller dåligt ett objektiv är.

Till sist, tro inte att det finns några små, lätta och billiga zoomobjektiv med stort zoomomfång som är bra. Om så var fallet skulle inte proffsen köpa stora, tunga och dyra zoomobjektiv med litet zoomomfång.

Här följer några hemsidor som innehåller objektivtester m.m.

www.usa.canon.com/eflenses/lineup/index.html

www.hasselblad.se

www.photozone.de

wlcastleman.com/equip/reviews/index.htm

www.the-digital-picture.com

Projektorn

Digitalprojektorn är den svaga länken i kedjan. Digitalprojektorer med beteckningen XGA har upplösningen 1024x768 pixlar, vilket innebär att de bara använder sig av 0,78 megapixel av bilden. Har du en systemkamera från Canon, Nikon, Sony, Pentax m.fl. så har den en sensor med storleksförhållandet 3:2. Det gör i praktiken att bilden som du visar har 1024x683 pixlar, vilket motsvarar 0,7 megapixel. En del dyrare digitalprojektorer har beteckningen SXGA med upplösningen 1400x1050 pixlar och visar en bild i storleken 1,47 megapixel. En omskalad bild från en 3:2 sensor ger bildstorleken 1,35 megapixel.

Dessa projektorer ger en betydligt bättre bild än XGA-projektorer. Har man en bra projektor med SXGA-upplösning (exempelvis en Canon XEED SX 60) och har lyckats kalibrera den rätt, blir det bra bilder. Canons "värstingmodeller" har WUXGA-upplösning. Detta innebär 1920x1200 pixlar men en 3:2 bild kan bara visa 1800x1200 pixlar - 2,16 megapixel. Jag har en sådan projektor som är fantastiskt bra.

Om man bara tänker visa sina bilder med de digitalprojektorer som finns på marknaden idag räcker det gott med en kamera med 3 megapixel. Till detta kommer svårigheten att få till färgerna rätt med den begränsade färgrymd (sRGB) som digitalprojektorn har.

När det gäller påsiktbilder (förstoringar) är digitalkamerans förmåga att återge små detaljer bättre än hos en analog småbildskamera. Men bilden från digitalkameran förlorar enligt min mening djupkänsla. Digitala bilder ser oftast lite platta och livlösa ut. Men det blir bättre för varje ny generation digitalkameror som kommer ut på marknaden.

Stativet

Stativet är naturfotografens viktigaste tillbehör och det finns all anledning att satsa en ordentlig slant på ett bra stativ. Det spelar ingen roll om du har stabilisator i objektiven eller bara fotograferar med vidvinkel, stativet har alltid en funktion att fylla.

Med stativ är det som med bilar, olika modeller är bra till olika ändamål, därför har jag många stativ. De flesta stativ som säljs är tyvärr riktigt dåliga. Varför? Är stativtillverkarna okunniga? Nej knappast, det är köparna som är okunniga. Stativtillverkarna gör sådana stativ som flertalet köpare efterfrågar d.v.s. billiga, lätta (ostadiga) och snygga med många finesser som t.ex. mittpelare med vev. Bra stativ är dyra, tunga, stadiga och utan finesser.

Så här är det:

Stativets viktigaste uppgift är att hålla kameran stilla när du exponerar. På köpet får du full kontroll så att du i lugn och ro kan komponera bilden.

Stativets vikt är av stor betydelse för dess förmåga att:

1. Eliminera skakningar från spegel och slutaren.
2. Inte vibrera när det blåser.
3. Stå pall för en liten knuff och inte trilla omkull med den dyra kameran på.
4. Stå still när du panorerar.
5. Klara långa brännvidder. Använder du ett 400 mm teleobjektiv utan stabilisator bör du ha ett stativ som väger minst 4 kg plus stativhuvud. Ett 600 mm teleobjektiv kräver ett stativ som väger minst 6 kg o.s.v.

Stativet skall inte ha mittpelare, det kan tyckas konstigt eftersom det är både bekvämt och snabbt att jobba med. Anledningen är att stativets stabilitet försämras avsevärt när man hissat upp mittpelaren. En annan är att mittpelaren är i vägen när man vill komma ner lågt som t.ex. vid blomfotografering.

Stativets ben skall gå att fälla ut olika långt oberoende av varandra, helst ända ut i spagat. Det får gärna ha låsvred vid stativplattan eller stopp som är lätt att lösgöra.

Stativet skall vara lättarbetat så att du inte drar dig för att sätta upp det gång på gång.

Trä, kolfiber eller metall. Det finns bra stativ av alla tre materialen. Generellt kan sägas att metallstativ behöver vara lite tyngre än de andra, eftersom metall inte absorberar vibrationer lika bra.

Här följer några stativ som jag kan rekommendera:

Tyska Berlebach (<http://www.berlebach.de>) har gjort trästativ i över hundra år. De har två olika serier. Den lilla serien har en svår konkurrent i de svenska stabilstativen. Berlebachs stora stativ modell UNI 24 och 26 är enligt min mening det ultimativa stativet när man väl har det på plats (vikt 7,3 resp. 7,6 kg). De är mycket lättarbetade och ytterst stabila.

Svenska Stabil (www.stabil.nu). Det var Olle Karlsson från Skultorp som började tillverka dessa lätta trästativ hemma i sin källare, nu är det hans son Jan Karlsson i Skövde som står för tillverkningen. Stabilstativen har som så mycket annat förbättrats genom åren, generellt vill jag påstå att Stabilstativ, som inte är äldre än 15-20 år är mycket bra stativ. Modellen Snabb är lätt, stabil och snabb att sätta upp och dessutom förhållandevis bra när det blåser. Denna modell var jag själv med och konstruerade i början av 90-talet, och den var i första hand tänkt för fågelskådare. Men ibland går det inte som man tänkt sig. Olle Karlsson avled och sonen Jan Karlsson tog över produktionen och riktade marknadsföringen mot naturfotograferna, som tog den till sitt hjärta. Modellen Snabb är numera den mest sålda Stabilmodellen. Utmärkande för Stabilstativen är följande:

1. Dom är lättarbetade och snygga att se på.
2. Fint hantverk.
3. Trädelen är varm och skön att hålla i när det är kallt ute.

4. Fötternas utformning skiljer sig från allt annat på marknaden och är kanske stabilstativens största fördel. De är utformade som små tefat, vilket gör att de inte sjunker ner så lätt i mjukt underlag. Trots det greppar de bättre på hala stenar än något annat stativ jag provat.

5. Stabila i förhållande till sin vikt. Modellen Snabb finns i två storlekar 2500 g och 2650 g.

Svenska **Optipod** (www.optipod.org) tillverkas av Hans Olsson i Vintrosa. Han gör metallstativ av mycket hög kvalitet. Stativen är tunga (drygt 4 kg), dyra och mycket stabila. För att ha ett större sortiment säljer han också Stabil, Gitzo och Manfrottostativ. Han känner till för- och nackdelar av olika modeller och du får hjälp om stativet går sönder. Hans tillverkar också snabbfäste att sätta mellan kameran och stativhuvudet. Bättre snabbfästen finns inte.

Franska **Gitzo** (www.gitzo.com) är en av de två stora stativtillverkarna i världen, den andra är Italienska Manfrotto. Båda företagen ägs av Vitec Group PLC (så var det med den konkurrensen). Gitzo är mycket bra stativ, särskilt de större modellerna.

Själv har jag fyra stycken. Det är ett GT3530LSV (kolfiber - 1,8 kg), ett GT5540LS (kolfiber - 2,8 kg), ett GM5540 (enbens kolfiber) och ett G1505 (aluminium - 4,1 kg). GT3550LSV är mitt lättviktsstativ. GT5540LS är mitt allroundstativ. G1505 använder jag när det blåser. Det står still betydligt bättre än kolfiberstativen p.g.a. den högre vikten.

Italienska **Manfrotto** (www.manfrotto.com) som heter Bogen i USA är världens största stativtillverkare. Generellt kan man säga att Manfrotto är ett lågprismärke och ett bra sådant. Man får faktiskt mycket för pengarna. Själv är jag inte så förtjust i Manfrottostativ, men det finns ett som är både snabbjobbat och stadigt, det heter 350 MV (vikt 4,9 kg).

Svenska **Gobi** (www.gobi.nu). Göran Birgersson i Hörby tillverkar stabila gömslestativ. Den som suttit i ett örngömsle och missat bilden p.g.a. att örnen upptäckte att du rörde på objektivet vet att ett bra gömslestativ är ett måste.

Stativhuvud och snabbfäste

Ovanpå stativet skall det sitta ett stativhuvud med snabbfäste. Med stativhuvuden är det precis som med stativ, de flesta som säljs är riktigt dåliga. Det första att ta ställning till är om man skall ha kulled, panoramahuvud, gimbalhuvud eller videohuvud. Jag har haft många kulleleder, panoramahuvuden och videohuvuden genom åren. Numera använder jag oftast Wimberly Head II, när jag fotograferar fågel med det stora teleobjektivet, annars är det kulled som gäller. Det går mycket fortare att arbeta med den stora kulleden än ett panoramahuvud. Fördelen med ett panoramahuvud är att det är lättare att finjustera så att man får exakt det utsnitt man vill ha. Har du inget stort teleobjektiv som du använder mycket, rekommenderar jag en kulled. Originalen heter Arca Swiss och var länge den bästa kulled som fanns på marknaden. Min Arca B1 är inte riktigt bra. Vrider man vredet åt fel håll vill det gärna fastna i bakre läget och man kan få ta i ordentligt för att få loss det. Det är fler än jag som råkat ut för detta. Arcas största kulleleder, B1g och B2, har inte denna svaghet. Ingen av dessa tillverkas längre. De nya Arcakullelederna heter Z1..... Fördelen med de nya kullelederna är att priset är

lägre och att vredet inte fastnar i det bakre läget. Nackdelen är att panoramafunktionen på den nya generationen glappar.

Really Right Stuff (www.reallyrightstuff.com) modell BH-55 är en amerikansk kulled i den övre prisklassen. Den är låg, lätt och har stor kula. Frågan är om den inte är marknadens bästa kulled just nu. Hans Olsson i Vintrosa säljer den.

Linhoff gör bra och dyra kulleder, men det kostar 2500 kronor att få service på dem.

Gitzo gör enligt min mening kulleder som är mer snygga än bra, jag rekommenderar dem inte.

Novoflex (Magic ball) är en upp och nedvänd kulled, jag rekommenderar den inte.

Manfrotto har gjort många mer eller mindre dåliga kulleder genom åren. Men för några år sedan kom de ut med modellerna 468 och 469 som visat sig riktigt bra. Modellerna är lika varandra förutom att 469 är större och kraftigare, men 468 och 469 tillverkas tyvärr inte längre. Sedan dess har de kommit ut med ytterligare modeller. En som heter 490, som är en riktig billighetsmodell och en bra sådan och en som heter 468 mg (inte att förväxla med 468). 468 mg har en hydraulisk låsanordning som fungerar riktigt bra. Tyvärr så är halsen mellan kula och snabbfäste för klen för att den skall orka med stora och tunga teleobjektiv.

Wimberly (www.tripodhead.com) Tycker du om att fotografera fåglar i flykt rekommenderar jag Wimberly. De tillverkar två modeller. Originalen heter Wimberly Head - Version II och klarar ett 600/4 - 400/2,8. Nackdelarna med detta stora och dyra stativhuvud är flera. Det är svårt att sätta fast kamerahuset med normalobjektivet på, man behöver som regel en adapter om inte objektivet har ett eget stativfäste. Stabiliteten är något sämre än på en bra kulled. För fotografering av fåglar i flykt är det oslagbart. Wimberly's andra modell heter Sidekick och är en påbyggnad av en kulled, vilket gör användningsområdet obegränsat. Den klarar som mest ett 500/4 om den sitter på en bra kulled. Sidekick är nästan lika stabil som Wimberly Head - Version II.

Jannes - svängfäste. Under våren 2007 har jag själv konstruerat något som jag kallar Jannes - svängfäste. Den utgår precis som Wimberly Sidekick från en kulled. Skillnaden är att den är betydligt mindre, lättare, stabilare och billigare (1500 kr) än Wimberly Sidekick. Nackdelen är att vridcentrum ligger under objektivet, precis som hos en kulled, ett panoramahuvud och ett videohuvud. Hans Olsson i Vintrosa att tillverkar den.

Snabbfästet är en sak som sitter ovanpå stativhuvudet. Med snabbfästet går det fort och lätt att ta av och sätta på kameran, man slipper skruva. Det finns många olika slag av snabbfäste på marknaden. Dyrast av alla är Arcas snabbfäste. Arca är bra men lite "kantiga". Jag och flera med mig har bytt från Arca till Optipod som tillverkas av Hans i Vintrosa. Bättre snabbfäste finns inte. Men smakar det så kostar det, ca: 1800 kr för ett snabbfäste och en kameraplatta som är specialgjord till din kameramodell. Tyvärr är inte Arca och Optipod kompatibla med varandra.

Mitt råd är:

Köp ett Stabil trästativ av Jan Karlsson (tel. 0500-46 15 01) om du tänker ägna dig åt landskapsfotografering. Den tvådelade modellen, Snabb, finns i två längder och väger 2500 g resp. 2650 g. Priset är ca 3000 kr. Den tredelade modellen finns också i två längder och väger 3000 g resp. 3075 g och priset är ca 3500 kr. Värdesätter du smidighet och låg vikt är det Gitzos kolfiberstativ GT3530LSV (1820 g) det bästa som finns. Jag rekommenderar verkligen detta stativ trots att det kostar ca.7500 kr. Ovan på detta rekommenderar jag en Really Right Stuff´s kulled modell BH 55. Kulleden 6340 kr inkl. snabbfäste och en kameraplatta hos Hans Olsson i Vintrosa (tfn. 019-294060), dyrt men bra. Har du inget riktigt stort tele och vill komma undan billigare, rekommenderar jag Manfrottos kulled 468mg med snabbfäste från Hans Olsson. Den kulleden tar Hans 4250 kr för och då ingår Optipod snabbfäste och kameraplatta. Vill du komma undan med lägre kostnad och har en lättare kamera + objektiv så satsar du på Manfrottos kulled 488. Den kulleden kostar med Optipod snabbfäste och kameraplatta ca 3000 kr.

Slutsats

Ett bra stativ med stativhuvud och snabbfäste kostar en hel del men är värt varenda krona. Avstå hellre från köp av ytterligare ett objektiv.

Min egen kamerautrustning

Jag bytte från Nikon till Canon 1994. Anledningen var att jag tillsammans med ett tiotal andra fågelfotografer satt nere på Ölands södra udde och försökte fotografera flygande fåglar. Flertalet av oss hade Nikon. Våra kameror bara fokuserade fram och tillbaka och förde ett allmänt oväsen medan fåglarna flög förbi. Annat var det för dem som hade Canon, deras kameror fokuserade snabbt, exakt och ljudlöst (USM). Jag fick låna en Canon 100 med ett EF 300/4 på. Oj, vilken skillnad. Jag fick direkt bra bilder på flygande fåglar. Veckan efter sålde jag min Nikon-utrustning och köpte en ny Canon-utrustning. Ett byte som jag aldrig har haft anledning att ångra. Canon har varit störst och bäst sedan börja av 90-talet, men de senaste åren har det hänt saker och ting. Nikon har kraftsamlat och det har blivit konkurrens mellan märkena, något som vi konsumenter har all anledning att glädjas åt.

Nu har jag följande kamerautrustning:

Digitala kamerahus:

Canon 1D MKIV

Canon 5D MKII

Zoomobjektiv:

16-35/2,8 II

70-200/4 IS

Fasta objektiv:

14/2,8 II

24/1,4 II

35/1,4

135/2,0

180/3,5 macro

300/2,8 is

Tilt- och shiftobjektiv:

17/4

24/3,5 II

90/2,8

Övriga tillbehör:

1,4 III extender och 2,0 III extender

1st 12 mm mellanring

2st 25 mm mellanring

Vinkelsökare C och 2 stycken blixtar 550 EX och sändare ST-E2

Stativ:

Gitzo GT3530SLV (kolfiber)

Gitzo GT5540LS (kolfiber)

Gitzo GM5540 (kolfiber, enbenstativ)

Gitzo G1505

Stativhuvud:

Naturfotografering - Arca B1, RRS BH-55, Manfrotto 468 mg

Fågelfotografering - Arcatech Long Lens Head, Acra B2, Wimberly Head II, Manfrotto 136 och 501